

Δημήτρης Μελικέρτης

Ο ΓΙΓΑΝΤΟΚΥΝΗΓΟΣ

Συλλογή
χελιδόνια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ΚΗΠΟΣ ΓΟΡΓΟΝΑΣ

ΠΡΑΣΙΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΓΙΓΑΝΤΟΧΩΡΙΟ

ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΣ
ΚΑΛΑΜΠΟΚΙΩΝ

ΧΩΡΑΦΙΑ

ΣΦΗΤ
ΤΖΕΙΜΣ
ΚΑΡΟΥΝ

ΞΕΦΩΤΟ ΣΚΙΟΥΡΟΥ

ΠΑΓΩΜΕΝΟ ΒΟΥΝΟ

ΓΙΓΑΝΤΟΣΠΗΛΙΕΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μουροδολώματα, φτερωτές λεοπαρδάλεις και το μαγικό δίχτυ	13
Η εξαφάνιση	24
Στον λάκκο των Γιγάντων	36
Η Πράσινη Θάλασσα	43
Η επιστροφή	53
Η γιορτή	59

1

Μουροδολώματα, φτερωτές λεοπαρδάλεις και το μαγικό δίχτυ

Ο ΤΖΕΪΜΣ ΚΑΡΟΥΝ ήταν Γιγαντοκυνηγός στο επάγγελμα. Έχοντας αιχμαλωτίσει ούτε λιγότερους ούτε περισσότερους από εκατόν εβδομήντα τέσσερις Γίγαντες, θεωρούνταν ο γενναιότερος άνθρωπος στο χωριό όπου ζούσε. Τον τιμούσαν μάλιστα οι συγχωριανοί του ως ήρωα, κι είχαν τοποθετήσει ένα μεγάλο άγαλμά του στην κεντρική πλατεία, απ' όπου περνούσαν όλοι για να το θαυμάσουν. Διασημότητα, βλέπεις.

Στην πραγματικότητα, το άγαλμα ήταν πολύ μεγαλύτερο από τον ίδιο τον Τζέιμς Καρουν, ο οποίος... δεν περνούσε για ιδιαίτερα ψηλός. Ίσα που έφτανε σε ύψος δύο τσουβάλια καλαμπόκι τοποθετημένα το ένα πάνω στ' άλλο, ενώ με τα μέτρα των Γιγάντων μόλις και μετά βίας

το ψουλούφι των μαλλιών του υψωνόταν μέχρι τα γόνατά τους.

Παρά το μικρό του μέγεθος, ο Τζέιμς Καρούν είχε αναπτύξει μια αλάνθαστη τεχνική για να παγιδεύει Γίγαντες. Το μυστικό της βρισκόταν... στα μούρα. Όπως είναι γνωστό, οι Γίγαντες τρελαίνονται για μούρα όλων των ειδών: μαύρα, κόκκινα, άσπρα, πολύχρωμα. Δεν τα καταφέρνουν όμως στο μάξेमά τους, καθώς είναι πολύ ευαίσθητη δουλειά και απαιτεί λεπτά κι επιδέξια δάχτυλα. Κάθε φορά που το επιχειρούν, καταλήγουν να λιώνουν ολόκληρο τον θάμνο με τα τεράστια χέρια τους.

Ο Τζέιμς Καρούν το γνώριζε αυτό, και όταν δεν κυνηγούσε Γίγαντες περνούσε τον χρόνο του συγκεντρώνοντας όσο περισσότερα μούρα μπορούσε να βρει. Στη συνέχεια τα χρησιμοποιούσε σε απίθανες συνταγές, μετατρέποντάς τα σε ελκυστικά δολώματα για τα ανυποψία-

στα θύματά του. Το μενού του περιλάμβανε μουρόπιτες, μουρόψωμα, μουροκούλουρα, μουροσαλάτες, μουροχυμό που έστυβε σε γιγαντιαίες κανάτες, μούρα πατέ, μούρα στη σχάρα, μουρότουρτες, μουροκέικ, σάντουιτς με μούρα, ακόμα και μουρόσουπες, όλα σε μέγεθος για Γίγαντες.

Όταν το πιάτο της ημέρας ήταν έτοιμο, ο Τζέιμς Καρούν διάλεγε ένα σημείο στο δάσος που χώριζε το χωριό του από το Γιγαντοχωριό και έστηνε καρτέρι. Άφηνε το μουροδόλωμα στη ρίζα ενός ψηλού δέντρου έτσι ώστε να μοιάζει ότι έπεσε από κάποιον περαστικό, σκαρφάλωνε και περίμενε κρυμμένος ανάμεσα στα κλαδιά. Μόλις ο άτυχος Γίγαντας περνούσε από το δάσος και ριχνόταν με τα μούτρα στο φαγητό –οι Γίγαντες δε φημίζονται για την καχυποψία τους και, άλλωστε, όταν πρόκειται για μούρα ξεχνάνε τα πάντα–, ο Τζέιμς Καρούν έριχνε από ψηλά το μαγικό του δίχτυ και τον παγίδευε.

Το μαγικό δίχτυ ο Τζέιμς Καρούν το κληρονόμησε από τον Γιγαντοκυνηγό πατέρα του. Εκείνος με τη σειρά του το είχε κληρονομήσει από τον δικό του πατέρα, ο οποίος ήταν επίσης Γιγαντοκυνηγός. Κι εκείνος από τον δικό του πατέρα, τον προπάππο δηλαδή του Τζέιμς Καρούν, ο οποίος δεν ήταν Γιγαντοκυνηγός αλλά ψαράς. Αυτός, ψαρεύοντας μια μέρα στην Πράσινη Θάλασσα, έπιασε μια γοργόνα. Για να την ελευθερώσει, μάγεψε εκείνη το δίχτυ του ώστε να παγιδεύει οποιονδήποτε έπεφτε μέσα, παραλύοντάς τον απ' την κορφή ως τα νύχια.

Με το δίχτυ του προπάππου του, λοιπόν, ο Τζέιμς Καρούν αιχμαλώτιζε τους Γίγαντες. Το δύσκολο ήταν η με-

ταφορά τους στο χωριό. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο είχε κατασκευάσει ένα τεράστιο κάρο-κλουβί το οποίο έσερναν δύο φτερωτές λεοπαρδάλεις, η Ίριμα και η Μίρα. Τις φτερωτές λεοπαρδάλεις τις είχε αγοράσει από έναν πλανόδιο θαυματοποιό, δίνοντας σε αντάλλαγμα τα είκοσι τέσσερα χρυσά δόντια της γιαγιάς του που του προκαλούσαν ανατριχίλες.

Μόλις ο άτυχος Γίγαντας παγιδευόταν στο δίχτυ και το γιγαντιαίο κορμί του παρέλυε, ο Τζέιμς Καρούν πηδούσε από το δέντρο και έφερνε δίπλα του το κάρο-κλουβί που 'χε κρυμμένο εκεί κοντά. Πάνω στο κάρο, μια μεγάλη ξύλινη τροχαλία χρησίμευε για να τραβά τον Γίγα-

ντα στην καρότσα, ακριβώς όπως τα ψαροκάικα ανεβάζουν στην πρύμνη τους δίχτυα με ρέγκες.

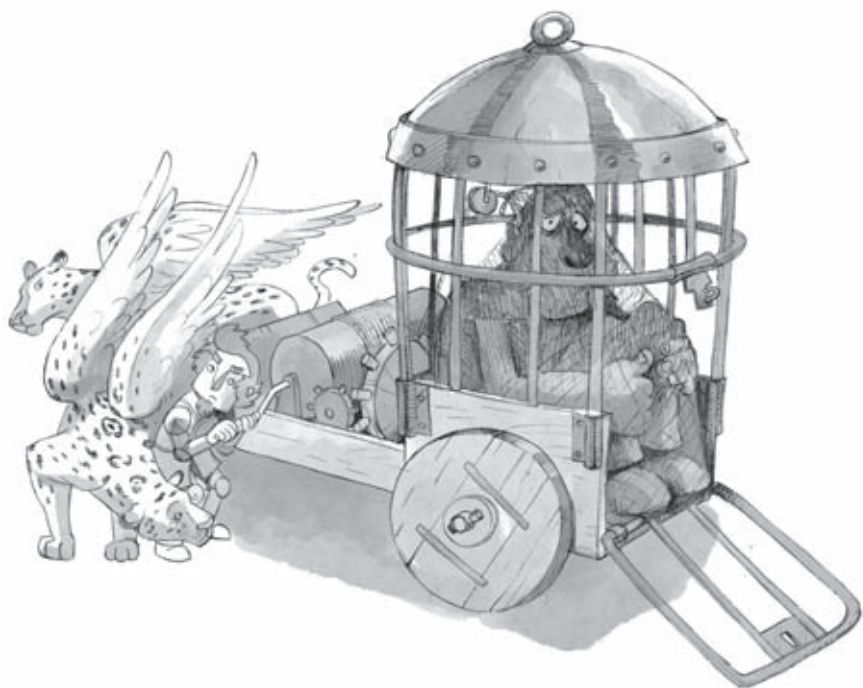
Η διαδικασία ήταν κουραστική και ο Τζέιμς Καρούν ίδρωσε γυρίζοντας το καρούλι της τροχαλίας, ξεφυσώντας και αγκομαχώντας. Το δυσκολότερο περιστατικό της καριέρας του συνέβη όταν μια φορά αστόχησε ελαφρά και το ένα πόδι του Γίγαντα έμεινε έξω από το μαγικό δίχτυ, με αποτέλεσμα να κλοτσά δεξιά κι αριστερά στον αέρα. Ευτυχώς, όμως, μια δυνατή κλοτσιά πέτυχε τον χοντρό κορμό ενός πανύψηλου πεύκου και το πόδι του Γίγαντα ξεράθηκε απ' τον πόνο.

Όταν με τα πολλά ο Γίγαντας βρισκόταν σωστά τοποθετημένος στην καρότσα, ο Τζέιμς Καρούν σκούπιζε ικανοποιημένος το μέτωπό του και φώναζε με ύφος θριαμβευτή:

«Ίρμα και Μίρα, πάρτε αυτό το κτήνος στο χωριό!»

Αμέσως οι φτερωτές λεοπαρδάλεις πετούσαν σηκώνοντας το κάρο, με τον έκπληκτο Γίγαντα στο κλουβί και τον Τζέιμς Καρούν στη θέση του οδηγού, ώσπου προσγειώνονταν στην πλατεία του χωριού. Παρότι δεν ήταν αναγκαίος σταθμός στη διαδρομή τους, είχε γίνει παράδοση να σταματούν δίπλα στο άγαλμα. Και ο λόγος; Για να δουν όλοι τον καινούριο Γίγαντα –ο οποίος κοίταζε τριγύρω αβοήθητος, με τη μουρόπιτα ακόμη κολλημένη στα δόντια του– και να επευφημήσουν τον Τζέιμς Καρούν για το νέο του κατόρθωμα.

Σαν κόπαζαν οι εκδηλώσεις ενθουσιασμού, οι λεοπαρδάλεις μετέφεραν τον Γίγαντα στην πίσω αυλή του σπιτιού του Τζέιμς Καρούν. Εκεί, ένας τεράστιος, βαθύς

λάκκος χρησίμευε ως φυλακή Γιγάντων. Πετώντας ανάστροφα οι φτερωτές λεοπαρδάλεις άδειαζαν τον Γίγαντα από το κάρο-κλουβί και ο Τζέιμς Καρούν άνοιγε την πόρτα με τα σιδερένια κάγκελα. Έπειτα τον έσερναν οι τρεις τους από τα πέτρινα σκαλιά σε ένα μεγάλο, κυκλικό πλάτωμα με μια τρύπα στο κέντρο. Σα γιγαντιαίο πηγάδι έμοιαζε. Από εκεί τον κατέβαζαν στον λάκκο, δεμένο με σκοινί γύρω απ' τη μέση. Έκλειναν τη φυλακή και το χωριό προετοιμαζόταν για ολονύχτιο γλέντι.

Οι άνθρωποι μισούσαν τους Γίγαντες, γιατί όταν οι δεύτεροι έπαιζαν στα χωράφια κατέστρεφαν τα σπαρτά και τις σοδειές τους. Φοβούνταν επίσης μην έρθουν οι

Γίγαντες στο χωριό και ποδοπατήσουν τους ίδιους και τα σπίτια τους. Έτσι, η αιχμαλώτιση κάθε νέου Γίγαντα αποτελούσε αφορμή για πανηγύρι.

Ως ήρωας, λοιπόν, ο Τζέιμς Καρούν δεν ήταν καθόλου παράξενο ότι είχε παντρευτεί την πριγκίπισσα Μελοντί, η οποία μύριζε γιασεμί και πορτοκάλι κι ήταν κόρη του βασιλιά του χωριού. Μπορεί βέβαια το χωριό να ήταν μικρό, είχε όμως βασιλιά, κι ας μη διέθετε πλούτη και μεγάλη εξουσία. Κι αυτό γιατί το χωριό βρισκόταν πολύ μακριά από κάθε άλλη κατοικημένη περιοχή των ανθρώπων, σχεδόν απομονωμένο στην άκρη του κόσμου.

Η πριγκίπισσα Μελοντί ήταν εντελώς διαφορετική από τον Τζέιμς Καρούν. Δεν της άρεσε να κυνηγά Γίγαντες αλ-

λά να παίζει μαντολίνο. Ο Τζέιμς Καρούν παραξενευόταν από την περίεργη συνήθειά της, παρ' όλα αυτά δεν τον ενοχλούσε. Είχε ο καθένας τα ενδιαφέροντά του και δεν ανακατευόταν ο ένας στις δουλειές του άλλου.

Όμως τα βράδια, όταν τα κλάματα των φυλακισμένων Γιγάντων αντηχούσαν από τον λάκκο στην πίσω αυλή του σπιτιού, η πριγκίπισσα Μελοντί δεν μπορούσε να κοιμηθεί όπως ο Τζέιμς Καρούν, ο οποίος έβρισκε το κλάμα των Γιγάντων ιδιαίτερα νανουριστικό και ευχάριστο. Εκείνος χωνόταν στο ζεστό του πάπλωμα και αποκοιμιόταν μονομιάς, βλέποντας στα όνειρά του πως κυνηγούσε κι έπιανε κι άλλους Γίγαντες. Αντίθετα, η πριγκίπισσα Μελοντί δεν έκλεινε μάτι όσο διαρκούσε η γοερή συναυλία στην πίσω αυλή. Σηκωνόταν απ' το κρεβάτι, έβγαζε το μαντολίνο της από την ξύλινη θήκη κι έπαιζε δίπλα στο ανοιχτό παράθυρο μέχρι ν' αποκοιμηθούν οι φυλακισμένοι Γίγαντες.

Ο Τζέιμς Καρούν, όπως είπαμε, μετρούσε εκατόν εβδομήντα τέσσερις αιχμάλωτους Γίγαντες, τους οποίους, φιλεύσπλαχνος καθώς ήταν, τάιζε μία φορά την εβδομάδα. Άνοιγε την καγκελόπορτα της φυλακής, στε-

1. ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΟΜΑΤΗΣ

4. ΠΛΑΚΟΥΤΣΟΚΕΦΑΛΟΣ

16. ΤΖΑΓΕΡΟΜΥΤΗΣ

κόταν πάνω από την τρύπα στο πλάτωμα και έριχνε στον λάκκο οχτώ σακιά φασόλια, για να τα μαγειρέψουν στο καζάνι. Άμα είχε κέφια, τους πετούσε και μια φραντζόλα ψωμί, απ' την οποία αναλογούσε σε κάθε Γίγαντα μισό ψίχουλο. Επίσης, μία φορά τον μήνα τούς κατέβαζε και ξύλα για ν' ανάβουν φωτιά, μαζί με υπερμεγέθη σπίρτα που έμοιαζαν σαν γκριζωπά γλειφιτζούρια.

Αν και δεν τον ενδιέφερε να τους ξεχωρίζει, ο Τζέιμς Καρούν έδινε στους Γίγαντες ονόματα που έβγαζε απ' το μυαλό του. Τα σημείωνε μάλιστα σ' έναν μακρύ κατάλογο, τον οποίο φύλαγε στο συρτάρι του γραφείου του. Τα ονόματα διέφεραν αρκετά μεταξύ τους, όμως όλα βασίζονταν σε κάποιο χαρακτηριστικό των Γιγάντων, το οποίο ο Τζέιμς Καρούν έβρισκε διασκεδαστικό ή ενοχλητικό. Έτσι, αν έβλεπε κανείς τον μακρύ κατάλογο, μπορούσε μεταξύ άλλων να διαβάσει:

Νούμερο 1: «Μπαρμπουνομάτης»

...

Νούμερο 4: «Πλακουτσοκέφαλος»

...

Νούμερο 16: «Τσαγερομύτης»

...

Νούμερο 42: «Κρεατοελιάς»

...

Νούμερο 84: «Βρομερός»

Νούμερο 85: «Βρομερότερος»

Νούμερο 86: «Βρομερότατος»

Νούμερο 87: «Οχ-τι-μπόχα-Θεέ-μου»

...